



Az eperfa árnyékában

A hegyvidék, vízpart és síkság találkozásánál kialakult Szentendre semmi igazán ritka vagy nagyon különleges sajátossággal nem rendelkezik, mégis páratlan és mással össze nem hasonlítható az, ami itt létrejött. A városka üde és utánozhatatlan légköre immár évtizedek óta fogva tartja a Bükkös-patak-parti ház lakóit.



Az udvarra lépve Szentendrre érkezünk. Rejtőzködő, mégis városi atmoszférát sugalló hangulat uralja a tágas ház benapozott, finom részleteit. Akárcsak a folyó kanyarulatában fekvő, Szent András apostolról elnevezett kis város utcáit. Szentendre sokszínű kultúrájának ugyanúgy részét képezik a 17. században letelepedett szerb, görög, dalmát, bosnyák családok és az általuk építtetett pravoszláv templomok, mint a kereskedőknek a Fő téren és környékén emelt házaik. De hozzátartozik az egykor a város főkincsének számító vulka-

nikus eredetű Kőhegy és Szamárhely vörösbortermő szőlő-hegye és kitűnő „zsuppos bora”, a Szentendrei Művésztelpe mesterei és örökségük vagy *Sónyi Oszkár* papírgyára is.

A Bükkös-patak-parti, belvárosi ház helyén őszibarack-, meggy- és körtefaültetvények biztosítottak szerény jövedelmet a terület egykori gazdájának körülbelül a századfordulóig, hogy aztán a ház évekig elhagyatottan álljon. Külhönban született magyar származású tulajdonosának a kilencvenes évek elején adódott lehetősége arra, hogy végre birtokba

vegye és felújítsa a családi házat. A túlzásoktól mentes, egyszerű és kényelmes struktúra a természet és a hagyományok egyensúlyára épült. Az ősfákkal övezett udvar és az épület egyforma hangsúlyt kapott az otthon megteremtésekor. Majdnem egyformát, hiszen a ház tervezésekor alapvető jelentőséggel bírt, hogy a helyiségek az angolkertrre nézzenek és az ott lakók a tájjal együtt ébredjenek. E struktúrának köszönhetően a lombhullás és virágfakadás pillanatai akarva-akaratlanul belopóznak a háziak mindennapjaiba. A kert

az angolkertr hagyományait követve a külső tájat beemelte a térbe. Az évtizedes fenyőket, amelyek sűrűjében minden évszakban élvezhető a friss levegő, az eperfát, amely a közeli Pap-sziget vízi- és énekesmadarait is naponta oda csábítja. A tér közepét uraló pázsit pedig vezet szemünket a vadszőlő benötte terméskő falig, amelyet változó magasságban felfuttatott örökzöld növényzet szabdal, tövében kék és rózsaszín hortenziákkal. A táj, a város atmoszférája és a megrendelő kedves tárgyaihoz való kötődése voltak *Radnózy Eszter* bel-



sőépítész számára azok a meghatározó tényezők, amelyek mentén kialakította a finoman rusztikus jellegű építményt és a kertet. A feladat egy olyan egységes élettér megteremtése volt, amelyben együtt él jelen és múlt, ahol a hagyományos és modern értékek egyforma hangsúlyt kapnak, és amelyben megtalálják méltó helyüket nemcsak a műtárgyak, hanem a családtagok valamennyi dédelgetett, apró-cseprő és értékes tárgyai is. Az értékmentés az elfeledett és leporolt családi darabok restaurálásával kezdődött, amelynek során a

bútorok nemes alapanyagát és színét néhol klasszikus, mássutt modern kárpitokkal hangsúlyozták. A kialakított enteriőr attól válhatott igazán személyessé, hogy a megmentett műtárgyak környezetében számos, csupán érzelmi értékkel bíró apró tárgy találta meg a helyét. Az előtérben például – a biedermeier kisasztal szomszédságában – a háziasszony színes kosarai fogadnak bennünket, bennük a szárított virágok garmadája. A télen is üde előtéren keresztül a konyhába jutunk, innen pedig a kerttel egy szinten lévő étkezőbe, ahol a

természet változása folyamatosan új díszletbe öltözteti a fáradt rózsaszín és narancsszínűre kárpitozott és beépített pad mentén kialakított teret. A háziaknak páratlan élményt nyújt a télen hótól roskadozó, tavasszal pedig a virágzó eperfával szemközt elköltött villásreggeli. A táj közelségének élményét csak fokozza, hogy az étkező nemcsak tágas ablakaival nyúlik a kertbe, de felül is üveggel fedték, akár egy regényes télikertet. A belsőépítész a jellegzetes és dominánsan jelen lévő anyagokat – mint a bontott téglát vagy a több helyiségben

megjelenő gerendák – még inkább látni engedte és kiemelte kevés és jól megválasztott bútordarabbal és kiegészítővel. A minden ízében méretre épített rusztikus konyhába nyitott tűzteret építettek, fölötté elférnek a gyerekek által a kertben talált kincsek és a régi használati tárgyak egyaránt. Az előtérből nyíló apró fürdőszoba egyszerre bájos és elegáns hangulatát az apró virágmintás tapéta és a csíkos függöny párosítása teremtette meg. A ház egészét könnyed üdőséggel ruházzák fel a finom ízléssel kiválasztott textíliák,



amelyek egyben lágyítják is a klasszikus és rusztikus bútorok erőteljes vonalát. A formák és színek kiegyensúlyozott játékától a szülői hálószoba sem mentes. Itt a sötétbarnára festett fagerendákon könnyedén „függ” a fehér szőnyeggel borított szoba. A kontrasztot a mindenhol visszaköszönő narancsszínű párnák és a hasonló színű perzsaszőnyeg finomítja. Személyes emlék a hálóban lévő biedermeier székpár, de a nagymama utazóládái és kalapdobozai, amelyek a feleség megbecsülését élvezik, is részei a bensőséges hangulatnak.

A városhoz való kötődés és a hagyományokhoz való ragaszkodás a ház minden pontján a szentendrei festők finom pasztellképeiben is megjelenik, *Paizs Goebel Jenő* tus- és diópácsrajzai, *Apáti Abrakovics Béla* akvarelljei és monotípiái, *Modok Mária* városképei kerültek a falakra. A kertből nyíló apró pince pedig gondoskodik arról, hogy a házigazda és vendégei az eperfa árnyékában hűsölve megízleljenek egy halvány arany színű, citrusos fehérbort a házi bortreorzórból.

TORMA BEATRIX